

ROMÂNIA
TRIBUNALUL (...)
(...)
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la (...)
Completul constituit din:
PREȘEDINTE (...)
Grefier (...)

Pe rol judecarea cauzei în Contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantii (...), în contradictoriu cu pârâții (...), având ca *obiect litigiu privind funcționarii publici*.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la prima strigare efectuată la ora 09.30, se constată lipsa părților.

Instanța dispune lăsarea cauzei la a doua strigare pentru a da posibilitatea părților să se prezinte în ședință.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la a doua strigare efectuată la ora 11.24, se constată lipsa părților.

Procedura este legal îndeplinită conform dispozițiilor art. 155 din Codul de procedură civilă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință cu mențiunea că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsa părților legal citate, conform dispozițiilor art. 411/art. 223 Cod procedură civilă.

Deși părțile nu au răspuns solicitării adresate, instanța apreciază că în raport de prevederile O.U.G. nr. 62/2024, se impune a analiza sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă care să vizeze dacă stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul unui consiliu județean se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor consilii județene din țară.

Pe cale de consecință, instanța rămâne în pronunțare cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul pronunțării unei hotărâri pentru dezlegarea chestiunii de drept anterior menționate.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, reține următoarele:

1. Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului (...) - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de (...) sub nr. (...) reclamantii (...), au formulat acțiune în contradictoriu cu pârâții (...), prin care a solicitat instanței să dispună:

1. Anularea art. 1 din Dispozițiile nr. 60/19.01.2024, nr. 162/19.01.2024 și nr. 92/19.01.2024 emise de Președintele (...) cu privire la stabilirea salariului de bază;

2. Obligarea pârâților să stabilească salariul de bază al reclamantilor la nivelul maxim de salarizare existent în plată, utilizat pentru aceleași funcții similare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, existent la nivelul Consiliului Județean Dâmbovița;

3. Obligarea pârâților să recalculeze și să achite reclamantilor drepturile salariale cuvenite reprezentând diferența dintre drepturile salariale stabilite la nivelul maxim și

drepturile achitate efectiv începând cu luna septembrie 2023 până la data plății efective, actualizate cu rata inflației, de la data nașterii dreptului, cu dobânda legală penalizatoare, până la plata efectivă a acestor drepturi.

În motivarea în fapt a cererii reclamanții au arătat, în esență, că dețin calitatea de funcționari publici în cadrul (...), ocupând funcțiile de șef serviciu, gradul II.

Au arătat reclamanții că fac parte din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, iar funcția ocupată de fiecare dintre aceștia se regăsește în Anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului din fonduri publice.

În ceea ce privește categoria profesională, reclamanții au învederat faptul că pretențiile deduse judecății vizează categoria de personal „funcționari publici, încadrați pe funcții publice, din categoria de conducere”, care sunt prevăzute din punct de vedere salarial în Legea-cadru nr. 153/2017 - Capitolul 1 lit. A. Salarizarea funcționarilor publici pct. III. Nomenclatorul și ierarhia funcțiilor publice din administrația publică locală.

S-a arătat că prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice s-a urmărit înlăturarea discriminărilor create prin legislația anterioară, iar până la aplicarea integrală și unitară a anexelor legii începând cu anul 2023, în perioada aplicării etapizate conform art. 38 din lege, salarizarea personalului se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care este numit/încadrat, art. 39 din lege constituind temeiul legal pentru eliminarea inechităților.

Reclamanții au făcut trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 și la Decizia nr. 80/2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Referitor la cuantumul maxim al salariilor de bază cu indicarea funcțiilor similare pentru care se pretend drepturile solicitate, s-a arătat că, potrivit pct. 39 din Decizia ICCJ nr. 80/2023, în vederea egalizării prevăzute de decizia mai sus menționată, Curtea Constituțională a reținut la paragraful 32 din această decizie că „nivelul maxim al salariului de bază” (...) la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din OUG nr. 57/2015 urmează să se stabilească prin raportare la o funcție similară, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

În ceea ce privește cuantumul maxim al salariului de bază ce se solicită, urmează a fi obligată pârâta să stabilească salariul de bază al prin raportare la salariul deținut de un alt salariat cu o funcție similară din cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, din cadrul Consiliului Județean Dâmbovița, pct. 2 funcții publice de conducere, poz. 4 șef serviciu II, respectiv de 18.600 lei.

Reclamanții au apreciat că această obligație subzistă atât începând cu luna ianuarie 2024, dar și din luna iulie 2017 (luna intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017), având în vedere asumarea de legiuitor a egalității de tratament juridic, un tratament juridic echitabil și nediscriminatoriu între categoriile de personal din sectorul bugetar care desfășoară muncă de valoare egală, în sensul de a se asigura acestora, prin aplicarea dispozițiilor legii de salarizare, o remunerație egală, așa cum s-a reținut și la pct. 29 alin. 38 din considerentele Deciziei nr. 23 din 26 septembrie 2016 a ÎCCJ - Completul pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Reclamanții au solicitat să se analizeze înscrisurile depuse la dosar din care rezultă că beneficiază de un salariu mai mic decât cel al colegilor acestora din cadrul instituțiilor similare din țară, precum cea expres indicată, ceea ce creează o discriminare în raport cu prevederile alin. 1 art. 16 din Constituția României și ale art. 39 și art. 6 din Legea nr. 153/2017 care consacră în mod expres respectarea principiului nediscriminării și al egalității salariale și a principiul remunerării egale și al egalității de tratament, unul din principiile fundamentale ale Comunității Europene.

În drept, au fost invocate actele normative interne la care s-a făcut referire în cuprinsul cererii de chemare în judecată, iar în susținere au fost depuse înscrisuri.

Pârâțul (...) a depus **întâmpinare** la data de (...) prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamanților ca neîntemeiată, fiind aduse, în esență, următoarele argumente:

Începând cu data de 01.01.2024, salariile de bază pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul aparatului de specialitate al (...), au fost aprobate prin Hotărârea Consiliului Județean Constanța nr. 304 din 20.12.2023.

A precizat pârâtul că la stabilirea salariului de bază lunar individual al salariaților, se au în vedere tranșele de vechime în muncă în funcție de care se acordă cele 5 gradații, precum și cotele procentuale corespunzătoare calculate la salariul de bază avut la data îndeplinirii condițiilor de trecere în gradație și incluse în acesta.

Salariile de bază pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul aparatului de specialitate al (...), prevăzute în anexa Hotărârii Consiliului Județean Constanța nr. 304 din 20.12.2023, au fost stabilite începând cu data de 01.01.2024, cu respectarea prevederilor art. 10 și art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Nivelul veniturilor salariale s-a stabilit fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de Vicepreședinte a Consiliului Județean, conform art. 11 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

În raport de prevederile art. 6 lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, în materia salarizării personalului din aparatul propriu al autorităților administrației publice locale, legiuitorul acordă competență exclusivă consiliilor locale/consiliilor județene/Consiliului General al Municipiului București/ordonatori lor de credite.

Autoritățile administrației publice locale enunțate au așadar dreptul de decizie referitor la stabilirea salariului de bază al acestor categorii de personal din sistemul bugetar, dispunând, prin bugetul local, de resursele și mijloacele necesare îndeplinirii acestei competente. O asemenea competență se exercită însă cu respectarea normelor, criteriilor și standardelor stabilite de Legea-cadru nr. 153/2017.

Referitor la critica unei pretense discriminări salariale prin aplicarea unui tratament diferențiat în cazuri egale, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa. în acord și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu. Hotărârea din 13 iunie 1979 pronunțată în Cauza Marckx împotriva Belgiei), principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, instituit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.

În raport de criterii obiective, realizarea unor diferențieri în stabilirea salariului de bază/salariului lunar al personalului bugetar din aparatul propriu al consiliilor județene, primăriei, consilii locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora, nu este contrară dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi.

În plus, prevederile art. 39 indicate de reclamantă conțin dispoziții tranzitorii constitutive de drepturi pentru „personalul nou-încadrat/pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale și pentru care salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

În drept, au fost invocate prevederile art. 205 din Codul de procedură civilă, precum și actele normative la care s-a făcut referire în cuprinsul întâmpinării, iar în susținere au fost depuse înscrisuri

2. Identificarea chestiunii de drept care necesită interpretare:

Prin cererea de chemare în judecată reclamanții, funcționari publici în cadrul (...), solicită anularea în parte a ordinelor prin care li s-au stabilit drepturile salariale începând cu data de 01.01.2024 și obligarea pârâtului să le stabilească salariul de bază la nivelul salariului maxim aflat în plată funcții similare existente la Consiliului Județean Dâmbovița, cu plata retroactivă a sumelor cuvenite.

Se reține că potrivit dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice „Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

Art. 39 alin. (4) din lege prevede că „În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate”.

Prin Decizia nr. 80/2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”.

Prin demersul lor judiciar reclamanții solicită, în esență, obligarea pârâtei la stabilirea unui nivel de salarizare prin raportare la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor consilii județene din țară.

În aceste condiții, problema de drept ce prezintă un grad de dificultate ridicat de natură a justifica intervenția instanței supreme, vizează dreptul reclamanților de a beneficia de aplicarea unor majorări salariale prin raportare la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor consilii județene din țară, în condițiile în care nu există același nivel de subordonare din punct de vedere financiar între angajatori.

Prezintă relevanță în cauză Decizia nr. 49/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a decis că „stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național”, însă aceasta a fost pronunțată în interpretarea dispozițiilor art. 3¹ alin. (1), raportat la art. 3¹ alin. (1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, fără a fi avute în vedere dispozițiile din Legea-cadru nr. 153/2017 invocate prin cerere.

Prin urmare, se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul unui consiliu județean se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor consilii județene din țară”.

3. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Conform prevederilor art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale „Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”.

Potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024 „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată învestit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”

Art. 4 din actul normativ prevede că „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

Tribunalul reține că potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ a fost adoptat ținându-se seama de necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice

S-a avut în vedere că justiția reprezintă un factor esențial de echilibru și stabilitate socială într-un stat de drept și că în realizarea deplină a acestui rol se impun o unificare a practicii judiciare și o asigurare a stabilității raporturilor juridice, inclusiv în domeniul stabilirii drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice.

Totodată, s-a constatat existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, iar în acest context s-a avut în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu impiețeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ și având în vedere de modalitatea de reglementare, Tribunalul reține ca fiind diferite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, față de cele stabilite la art. 519 din Codul de procedură civilă.

Astfel, singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este una obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului de la art. 2 alin. (1) din actul normativ.

Din verificarea centralizatoarelor privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, nu s-a identificat nicio hotărâre care să vizeze exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

Totodată, până la data pronunțării prezentei încheii nu au fost identificate sesizări prealabile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în referire la chestiunea de drept aflată în discuție.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Părțile au fost citate pentru termenul de judecată din data de 01.11.2024 cu mențiunea de a expune un punct de vedere cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor O.U.G. nr. 62/2024 în prezentul litigiu, în sensul de a preciza dacă se identifică o chestiune de drept de a cărei

lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, însă nu au răspuns solicitărilor instanței.

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra modului de dezlegare a chestiunii de drept:

Instanța apreciază că interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, conduce spre concluzia potrivit căreia stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul unui consiliu județean nu se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor consilii județene din țară.

În acest sens, conform prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 „Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora, salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a reprezentanților salariaților”.

Art. 11 alin. (3) prevede că „Stabilirea salariilor lunare potrivit alin. (1) se realizează de către ordonatorul de credite, cu respectarea prevederilor art. 25”, iar potrivit alin. (4) „Nivelul veniturilor salariale se stabilește, în condițiile prevăzute la alin. (1) și (3), fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de viceprimar sau, după caz, a indemnizației lunare a vicepreședintelui consiliului județean, sau, după caz, a viceprimarului municipiului București, corespunzător nivelului de organizare: comună, oraș, municipiu, sectoarele municipiului București, primăria generală a municipiului București, exclusiv majorările prevăzute la art. 16 alin. (2), cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli”.

Instanța reține că în reglementarea art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017, salariile funcționarilor publici din serviciile de interes local și județean se stabilesc prin hotărâre a consiliului local/consiliului județean sau Consiliului General al Municipiului București, dându-se astfel un efect firesc autonomiei financiare, reglementată de art. 84 și următoarele din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

Prin urmare, prezintă importanță faptul că în cazul consiliilor județene nu este întrunită una dintre condițiile esențiale prevăzute de art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, anume ca instituțiile publice să se afle „*în subordinea aceluiași ordonator de credite*”, chiar dacă personalul îndeplinește aceleași funcții și atribuții.

Astfel, nu este suficient a se constata că salariații ocupă funcții similare în cadrul unor consilii județene, în condițiile în care norma incidentă stipulează, fără echivoc, ca instituțiile publice trebuie să se subordoneze unui ordonator comun.

Conform prevederilor art. 21 alin. (1) din Legea 273/2006 privind finanțele publice locale „Ordonatorii de credite sunt de trei categorii: ordonatori principali, ordonatori secundari și ordonatori terțiari”, iar la alin. (2) se prevede că „*Ordonatorii principali de credite ai bugetelor locale sunt primarii unităților administrativ-teritoriale, primarul general al municipiului București, primarii sectoarelor municipiului București și președinții consiliilor județene*”.

În aceste condiții, nu se poate reține aplicabilitatea Deciziei nr. 80/2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, la care au făcut referire reclamanții.

Față de cele arătate, în temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 instanța va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„*Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul unui consiliu județean se poate*

realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor consilii județene din țară”.

În temeiul prevederilor art. 2 alin. (3) din O.U.G. nr. 62/2024, instanța va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Prezenta încheiere se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție și se transmite, conform prevederilor art. 2 alin. (2) din O.U.G. nr. 62/2024, în copie, prin poștă electronică, celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura prezentei cauze.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul unui consiliu județean se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor consilii județene din țară”.

Suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Prezenta încheiere se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție și se transmite, în copie, prin poștă electronică, celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura prezentei cauze.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, (...), prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,
(...)

Grefier,
(...)

Red. (...)

Gref. (...)

Document închis azi, _____

Emis 5 com. azi, _____